

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίαι . . . δρ. 8,—

Ἑξαμηνίος . . . " 4,50

Τριμηνίος . . . " 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς.

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίαι . . . φρ. 10,—

Ἑξαμηνίος . . . " 5,50

Τριμηνίος . . . " 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑσπερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 39

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ἡ θείσις τῶν τριῶν ἀκονισίων ἀεροπόρων, Νικόλα Καρακά, Χάρρον Τζήνφοκ καὶ Κένου Κοίγντ, γίνεται ὁλονὲν τραγικωτέρα. Τὸ ἀερόπλοιον τῶν πετῶ ἀκυβέρνητον. Ὑποφέρουν φορικτὰ ἀπὸ πείσαν καὶ ἀπὸ δίψαν. Δὲν τολμοῦν νὰ σταματήσουν τὴν μηχανήν, τὴν κινουμένην δι' ὑδροποιημένου ἀέρος, ἀπὸ φόβον καταστρεπτικῆς ἐκρήξεως. Καὶ περιμένουν νὰ σταματήσει μόνη τῆς, διὰ νὰ δοκιμάσουν νὰ καταβοῦν. Ἀλλ' ἔξαφνα, τὰ κάτωθεν τῶν σύννεφα διαλύνονται καὶ βλέπουν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸν ὠκεανόν. Μὲ τὴν ἱλιγγιώδη του ταχύτητα, ἐντὸς δεκαοκτῶ ὥρῶν, τὸ ἀερόπλοιο ἀπὸ τὸ Σικάγον ἔφθασεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐξώρμησεν πρὸς τὸν Ἀτλαντικόν. Τώρα; Ἀλλοίμονον ἂν σταματήσει ἡ μηχανή! Δὲν ἔχουν ἄλλην ἐλπίδα, παρὰ νὰ συναντήσουν κανὲν πλοῖον καὶ τότε, κυριοκινδυνεύοντες τὰ πάντα, νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν κατάβασιν. Πρὸς τοῦτο ἐπιβλέπουν συγχρόνως τὴν μηχανήν καὶ τὴν θάλασσαν.

Ἀλλὰ τὰ μαρτύρια τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης γίνονται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν φορικτότερα. Δὲν ἔχουν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα τῶν. Οὐτε ψιγίον ἄρτου, οὔτε σταγόνα νεροῦ!..

Εὐτυχῶς, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ καύσων ἐλαττοῦται, ὁ ἀήρ γίνεται δροσερώτερος καὶ περὶ τὴν ἑβδόμην — ὦ, χαρά! — μία λεπτὴ βροχούλα πίπτει γύρω τῶν καὶ διαρκεῖ ὀλίγα λεπτά.

Ἀλλὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ λεπτά τῆς βροχῆς τοὺς ἀρκοῦν διὰ νὰ προμηθευθοῦν ὀλίγον νερόν. Χάρεις εἰς τὸ ὕψος τῆς τέντας, κατορθώνουν τινόντι νὰ πιάσουν δύο-τρεῖς λίτρας. . . Τὸ βρόχινόν αὐτὸ νερόν εἶνε ὑπόθερμον

χλιαρόν. Καὶ ὁμῶς τοὺς ἀνακουφίζει πολὺ.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τῶν ἀπελπισίαν, ἡ σελήνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζοντο διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ὠκεανοῦ, μένει κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα μαύρα.

Κάτωθεν τῶν, τὸ ἴδιον βαθὺ σκότος βασιλεύει.

Ἀπελπίζονται, θυμώνουν, βλασφημοῦν,

ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ τίποτε δὲν κάμνουν.

Καὶ ὅλη ἡ νύκτα περὶ αὐτοῦ, μὲ βραχύτατα διαλείμματα σεληνόφωτος, τὰ ὅποια δὲν τοὺς δείχνουν τὸ παραμικρόν.

Περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας, ὁ Νικόλας Καρακάς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τελευταῖος τὴν φύλαξιν τῆς μηχανῆς, ἀφυπνίζεται ἀποτόμως καὶ βλέπει ὅτι εἶχε κοιμηθῇ καὶ ὅτι ὁ ὕπνος τοῦ εἶχε διαρκέσῃ δύο σχεδὸν ὥρας. Μεγάλῃ καλοτυχίᾳ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποὺ δὲν συνέβη ἐν τῷ μεταξύ τίποτε. . .

Ἀμέσως ἀναρριχάται εἰς τὸ κατὰστροφμα.

Ἐξηλωμένοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ὁ πλοῖ-αρχος καὶ ὁ μηχανικός τὸν κυττάζουν μὲ ὀλάνοικτα μάτια χωρὶς νὰ κάμνουν τὸ ἐλάχιστον κίνημα (*).

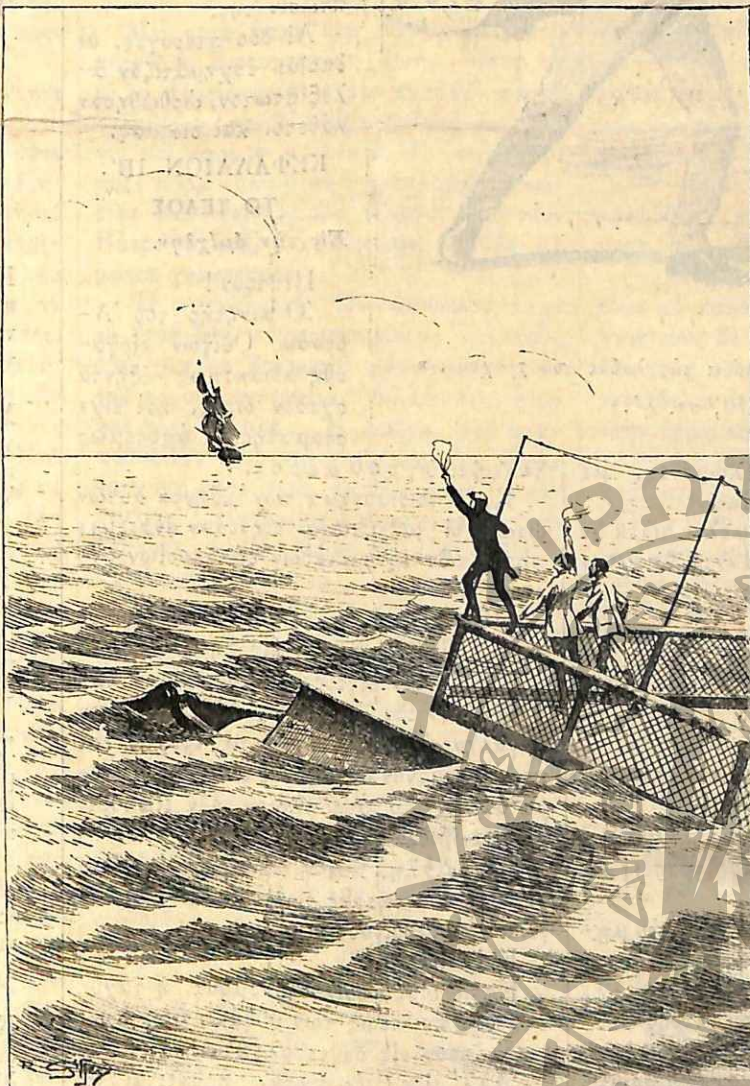
Ὁ Νικόλας Καρακάς ἐννοεῖ ὅτι ἤρχισαν νὰ διαφοροῦν δι' ὅλα.

Ἐν τούτοις κάμνουν ἄσχημα! Ἐὰν μείνουν ἔτσι ἀκίνητοι, τυλιγμένοι μὲ τὰ κλινωσκέπασματα, ποῖος θὰ ἐπιβλέπῃ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν μηχανήν;

Δὲν ἔχει ὁμῶς τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ κιγκλίδωμα.

Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει, ὅτι πᾶσα ἐπαγρυπνησις θὰ ἦτο ἀνωφελής.

Πυκνοτάτῃ συμπαγῇς ὀμίχλῃ ἐκκρίνεται μετὰ τοῦ ἀερόπλοιου καὶ τῆς θαλάσσης. Τίποτε δὲν φαίνεται. Ὁλόκληρος στόλος νὰ ἐπερνοῦ-

* Ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν. . .

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 302.

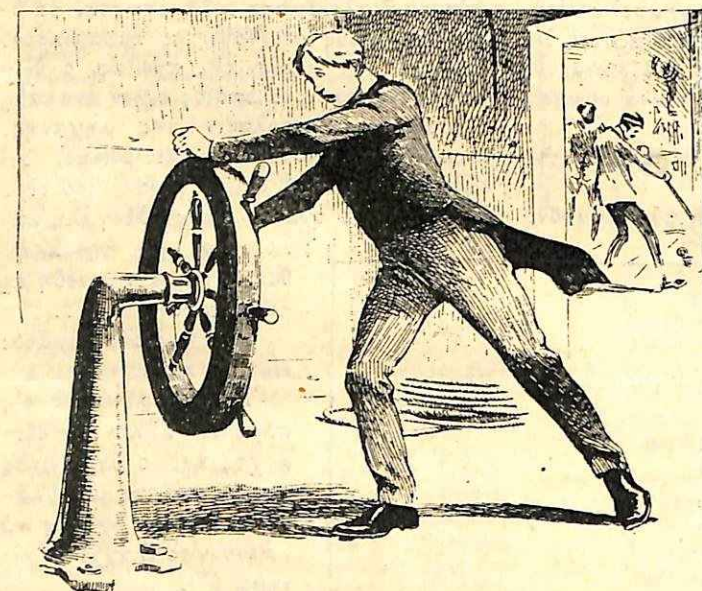
σαι από κάτω, δεν θα έβλεπαν τώρα ούτε ένα ιστόν. Έν τούτοις ο Νικόλας Καρακάς παρατηρεί, ότι η θερμοκρασία δεν είναι η ίδια της προτεραιάς.

Σήμερα κανείς σχεδόν ψυχρός και, δια να προφυλαχθῇ, μίαν ώρα αφού ανήλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, αναγκάζεται νὰ κατέλθῃ πάλιν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου εὐτυχῶς ὑπάρχει ἀκόμη μία κουβέρτα. Ἀνέρχεται πάλιν καὶ ἐξαπλώνεται πλησίον τῶν συντρόφων του.

Πλὴν νὰ σκεπασθῇ μὲ τὴν κουβέρταν, τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ καταβῇ διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν μηχανήν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἀρνούνται διὰ νεύματος.

Χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ, ὁ Ἑλλήν σκεπά-

«Με τρέμουσαν χεῖρα ἀρπάζει τὰς λαβὰς τοῦ τροχοῦ...»

(Σελ. 310, στ. γ')

ζεται καὶ μένει ἐκεῖ ἐξηπλωμένος, μὲ ἀνοιχτὰ μάτια, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι.

Πραγματικῶς, τί τοὺς μέλει τώρα ἂν θὰ σταματήσῃ ἡ μηχανή; Πάντα θὰ ἔχουν κατὸν νὰ τὸ μάθουν...

Ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε!

Ἡ ἡμέρα παρέρχεται βραδεία, ἐπίπονος, φρικώδης.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν πέμπτην, ὁ Νικόλας Καρακάς κάμνει νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ξαναπίπτει ζαλισμένος.

Πλησίον του, ὁ πλοίαρχος ἀρχίζει νὰ ὀμιλῇ μόνος του, νὰ προσφέρῃ φράσεις ἀσυναρτήτους.

Τὴν ὀγδόην, ὁ Ἑλλήν ἀκούει τὸν μηχανικὸν βρυχώμενον ὑποκώφως. Ὅπως καὶ ὁ πλοίαρχος, ἤρχισε νὰ παραμιλῇ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπὸντις τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων αἰσθάνεται ἐπίσης νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ παραφροσύνη. Τὸ κρανίον του τοῦ φαίνεται τώρα κενὸν ἐντελῶς.

Τριγύρω των γίνεται πάλιν σκότος.

Ἐξηπλωμένοι, παραληροῦντες, μένουν ἐκεῖ ἐξηπλωμένοι καὶ οἱ τρεῖς. Μισοκοιμούνται.

Πόσῃ ὥρᾳ ἐμείναν οὕτω;

Κανείς δὲν θὰ ἤξευρε νὰπαντήσῃ.

Δὲν ἔχουν πλέον συναίσθησιν τοῦ παρέρχοντος καιροῦ.

Ἀλλ' ἐξαίνα, μὲ τὸ ἴδιον ἀπότομον κίνημα, ἀνορθοῦνται καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἀνακραυγάζουν.

Ἡ αὐτὴ φράσις ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὰ τρία στόματα:

— Ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε!

Πραγματικῶς.

Ὁ ἥχος τῆς ἐλικος, οἱ κανονικοὶ κρότοι τῶν ἐμβόλων, δὲν ἀκούονται πλέον.

Ἡ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλοίου ἐξαντληθεῖσα, ἔπαυσε νὰ κινῆται.

Κυττάζονται ἑντρομοί. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως:

— Ἀ! ξεφωνίζει ὁ Κύρος Κούντ' πέφτουμε! πέφτουμε!

Δὲν ἀπατάται.

Ἡ συσκευή, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ἀερόπλευσα, ἀρχίζει τὴν πτώσιν της.

Αἱ δύο πτέρυγες, αἱ ὁποῖαι ἐσχισμάτιζαν ἀλεξίπτωτον, ὠρῶθησαν κάθετοι καὶ διαμιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὴν ὀμίχλην.

Πίπτουν!

Ὁ κινητὴρ τοῦ Ἀεραῖου. Οὐίξων εἰργάσθη ἀδιακόπως ἐξήντα σχεδὸν ὥρας, καὶ εἶχε σταματήσῃ, ἀποτόμως

ἐλλείψει ὑγροῦ ἀέρος.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐξήντα αὐτῶν ὥρῶν, οἱ ταξιδιωτὰι διήνυσαν ἑναερίως πλέον τῶν ἐξ ἑκατῶν ἐπτακοσίων χιλιομέτρων.

Ποῦ εὐρίσκονται τώρα; Ποῦ θὰ πέσουν; Εἰς θάλασσαν; εἰς ξηράν;

Κονεῖς δὲν εἰσφέρει. Χθὲς εἶχον κάτωθὲν των τὸν ὠκεανόν. Ἀλλὰ μὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην ταχύτητα τρέχον καὶ παρασυρόμενον ἀπὸ κανὲν ἰδιότροπον ρεῦμα ἀέρος, τὸ ἀερόπλοιο δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡπειρόν;

Ἡ ὀμίχλη, πυκνὴ πάντοτε, ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ διακρίνουν τίποτε.

Καὶ πίπτουν.

Κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἡ ταχύτης τῆς πτώσεώς των αὐξάνει ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτου.

Ἀλλ' εἴτε εἰς ξηράν πρόκειται νὰ πέσουν, εἴτε εἰς θάλασσαν, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἴνε σχεδὸν τὸ ἴδιον. Θὰ συντρι-

θοῦν ἢ θὰ πνιγούν. Δηλαδή θάνατος!

Ἐκτὸς ἂν κατορθώσουν νὰ παρεμποδίσουν κάπως τὴν ἱλιγγιώδη ἐκείνην πτώσιν.

Ἡ σκέψις αὕτη διασχίζει τὸν νοῦν τῶν τριῶν ἀνδρῶν μὲ ταχύτητα κεραυνου.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ κινήματος ὁμοῦν εἰς τὴν κλίμακα καὶ πηδοῦν μᾶλλον ἢ κατέρχονται εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν.

Διευθύνονται πρὸς τοὺς μολλούς, τοὺς ἀρπάζουν καὶ τοὺς κινοῦν εἰς τὴν τύχην.

Ἀλλὰ τίποτε.

Δισθάνονται ὅτι πίπτουν καὶ ὅτι ἡ ταχύτης τῆς πτώσεώς των αὐξάνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἐξαίνα ὁ Νικόλας Καρακάς ἐνθυμεῖται τὸν θαλαμίσκον ἐκεῖνον τῆς πρύμνης, ὅπου εἶχεν ἰδῇ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον χειροκίνητον τροχόν, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐφάνη ὡς ἀνήκων εἰς τὸ πηδάλιον.

Ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου εὐρέθη εἰς εἰς τὸν θαλαμίσκον.

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἀρπάζει τὰς λαβὰς τοῦ τροχοῦ καὶ τὸν στρέφει ἀποτόμως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἡκούσθη τότε ἑνας κρότος ξηρός. (Ἐπεὶ συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΞΟΧΑΙ

— 7 —

Κι' ἓνα χωρὶ μικρούλι, ἡ Βάρη, κοντὰ 'ς τὴ θάλασσα κι' αὐτὸ, τί χάρι, ἀλήθεια, ἔχει τί χάρι, τί χωριουδάκι ζηλευτό!

Χίλια πουλιά τὸ τριγυρίζουν χίλια πουλιά, λογιῶν πουλιά πετοῦν ζευγάρια ἐκεῖ καὶ κτίζουν 'ς τὰ μύρια δένδρα του φυλὰ.

— 8 —

Καὶ τὰ Πατήσια ἀνθοὺς γεμάτα μέσ' 'ς τὰ περόδια τὰ πολλὰ πολύχρωμα ἀνθὲ μυρουδάτα σὲ σπῖτια ὀλόγυρα ψηλά.

Ὡ! τί τριαντάφυλλα εἶν' ἐκεῖνα μὲ φύλλα ὀλάνοικτα ἑκατὸ κοντὰ σὲ γιασσιμὰ καὶ κρῖνα ποῦ 'ς τὰ περόδια ἀπὸ κυττῶ!

Ἀπ' ἀνθὲ εὐωδιαστὰ πλημμύρα 'ς τὰ ἀμέτρητα περόδια ἐδῶ κι' ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα ποῦ πῆρα ἓνα 'ς τὸ δρόμο μου μαδῶ.

Καὶ χάμω ἀκόμη τ' ἀνθὲ στρώνω κι' ὅσοι μέσ' τ' ἀνθὲ περπατοῦν, δὲν βλέπουν ἀνθὲ ἀποκατόν, κι' ἀνθὲ 'ς τὴ διάβα των πατοῦν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΑΛΛΟΜΑΘΗΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Αὐτὰς ὁμιλοῦν ἐδῶ πολὺ δι' ἓνα μικρὸν λουστρὸν, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε μία ἐφημερίς. Ὀνομάζεται Ἡλίας καὶ ξεύρει... γαλλικά. Δὲν διαβάσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀμιλεῖ. Ἐγὼ δὲ ἀρκετὰ καλὴν προσορᾶν, καὶ αἱ φράσεις ποῦ σχηματίζει εὐχρῶς, δὲν ἐνθυμίζου τὸσον πολὺ τὰς φράσεις τοῦ Ὀλλενδόρφου.

Δὲν εἶνε περίεργον αὐτό; Μικρὸς λουστρὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ ξεύρῃ γαλλικά;... Θὰ πῇτε: ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ γαλλικὸν σπῖτι, ἢ νὰ ξενιτευθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν; ἢ νὰ ἔχῃ πατέρα Γάλλον; ἢ μητέρα Γαλλίδα;... Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμνωμε καὶ μῆς σὺν τὸν Παπᾶ-Τρέχα τοῦ Κοραῖ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἤκουσε κάποτε νὰ συνομιλοῦν κατὰ Ἑγγλεζόπουλα, εἶπεν ἐκπληκτος:

— Τὰ διαβολάκια! τόσο μικρά καὶ νὰ ξεῖρουν ἀγγλικά;!

Ἀλλ' ὄχι. Ὁ μικρὸς Ἡλίας οὔτε μὲ γὰς εἶνε, οὔτε εἰς τὴν Γαλλίαν ἐξήσεν, οὔτε εἰς γαλλικὸν σπῖτι ὑπηρετήσε. Οὔτε καὶ εἰς γαλλικὸν Σχολεῖον ἐφοίτησε. Ρωμῆος καὶ μαθητῆς τῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσου», τὰ γαλλικά αὐτὰ τὰ ἔμαθε μόνος του. Ἡσθάνθη, φαίνεται, κάποιον κλίτιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ κοπιᾷ.

Εἰς τὴν καμαρούλαν του, εἰς τὸν δρόμον, δὲν ἄφινε ποτὲ τὸ βιβλίον. Ὅποτε δὲν εἶχεν ἐργασίαν, ἐδιάβαζε γαλλικά. Καὶ μίαν ἡμέραν εἶδεν, ὅτι ἔγεινε ξεφτέρει! Τώρα οἱ γαλλομαθεῖς πελάτουν τοῦ ἀκπλήττονται νὰ τὸν ἀκούουν νὰ ὀμιλῇ τὴν ξένην γλῶσσαν φαρσί. Καὶ ὁ μικρὸς Ἡλίας, ἐνῷ γυαλίζει παπούτσι, κάμνει συγχρόνως καὶ... τὴν πρακτικὴν του. Δὲν εἶνε λοιπὸν φαινόμενον ὁ μικρὸς ἀποδιδάκτος; Καὶ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν θαυμάσῃ, χωρὶς νὰ γίνῃ... Παπα-Τρέχης;

Θὰ πῇτε πάλιν: Καὶ τί χρειάζονται τὰ γαλλικά 'ς ἓνα λουστρὸ; Καὶ ὅμως, καμμιὰ γνῶσις δὲν εἶνε περιττὴ εἰς κανένα. Διὰ τὰ γαλλικά του, ὁ μικρὸς λουστρὸς προτιμᾶται καὶ ἀποκατ' ὀλονὲν μίαν ἐκλεκτὴν καὶ πολυἀριθμὸν πελατείαν. Τὸ ἔχετε μικρὸν αὐτὸ εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς; Ἐπειτα ὁ Ἡλίας, ἀκριβῶς χάρις εἰς τὰ γαλλικά του, εἰμπορεῖ νὰ μὴ μείνῃ πάντα λουστρὸς. Καθόλου παρᾶξενον νὰ τὸν ἰδῇτε αὐριον-μεθαύριον, ὅταν θὰ τὰ ξεύρῃ καὶ καλλίτερα, μὲ τὸ

κασκέτο τοῦ διερμηνέως εἰς κανένα μεγάλο ξενοδοχεῖον. Ἡ κλητῆρα εἰς κανένα διεθνὲς Γραφεῖον, ὅπου χρειάζονται καὶ γαλλικά. Ἡ ποῖος ξεύρει τί! Χίλιες ἐργασίαις ἤμποροῦν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς ἓνα παιδί τῆς δουλειᾶς, ποῦ εἶνε ὀπλισμένον μὲ μίαν ξένην γλῶσσαν. Εἶνε ὀπλον καὶ ἐφόδιον ποῦ ὀλίγα παιδιὰ τὸ ἔχουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν.

Θὰ ξεύρετε τῶνδ' ἐκ πείρας, ὅτι τὰ παιδιὰ ποῦ μαθάνουν γαλλικά εἰς τὰ Σχολεῖα, δὲν μαθάνουν τίποτε ἢ πολὺ ὀλίγα πράγματα. Οἱ περισσότεροι βγαίνουν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ποῦν δυὸ λόγια. Ἐκτὸς ἂν δὲν περιορίσθωσιν εἰς τὰ σχολικά μαθήματα, ἀλλ' εἶχαν ζῆλον νὰ σπουδάξουν γαλλικά κατ' ἰδίαν. Δι' ὅλους ὁ μικρὸς πτωχὸς λουστρὸς εἶνε ἓνα καλὸν παράδειγμα. Κατάρθωσε κατὰ, ποῦ δὲν τὸ κατορθώσυχνᾷ ὅσοι ἔχουν βιβλία, παιδαγωγούς, καθηγητὰς καὶ ἀφθονὰ χρήματα νὰ ἐξοδεύουν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Μία φορὰ ἦταν ἓνα Ποτιστήρι, ποῦ περνοῦσε δυστυχισμένη ζωὴ, γιὰ τὴν ἄλλα Ποτιστήρια ἦταν σχεδὸν πάντα στὴ σέorra καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ συντροφία καὶ καμμιὰ κουβέντα. Γι' αὐτὸ χάρισε πάρα πολὺ ὅταν ἓνα καλοκαίρι γνῶρισε δυὸ καινούριους φίλους, ἓνα νέον Βάτραχο καὶ μίαν εὐμορφη Σαύρα μὲ ματία γυαλιστερά.

Ἡ μεγαλύτερή του ἐπιθυμία ἦταν νὰ τοὺς ἔχῃ εὐχαριστημένους καὶ τοὺς δύο, γιὰ νὰ ἔρχονται κάπου-κάπου νὰ τοῦ κάνουν συντροφιά. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο: Ἡ Σαύρα, ποῦ ἀγαποῦσε τὸν ἥλιο καὶ τὴν ζέστη, δὲν ᾔθελε νὰ χύνη ποτὲ νερὸ τὸ Ποτιστήρι ἀπεναντίας ὁ Βάτραχος ποῦ ἀγαποῦσε τὴν ὑγρασία, παρακαλοῦσε τὸ Ποτιστήρι νὰ ποτίξῃ ἀκατάπαυστα.

Καλημέρα, τοῦ εἶπεν ἓνα πρωὶ ἡ Σαύρα, ἐνῷ ξαπλώνουνταν κοντὰ τοῦ στὸν ἥλιο. Δὲν εἶνε σήμερα ἔξοχος καιρὸς; Μαρέσει πολὺ. Πιστεύω πῶς δὲν θὰ ρίξῃς ἄλλο νερὸ 'ς αὐτὴ τὴν πρᾶσινάδα. Σιχαίνομαι, ξέρεις, νὰ περπατῶ ἐπάνω σὲ χόρτα βρεγμένα.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκοίθηκε τὸ Ποτιστήρι, τὰ βρέχω συχνά γιὰ τὸ ἓνα φίλὸ ποῦ τοῦ ἀρέσει ἡ ὑγρασία.

— Ἐτοί εἰ; γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐγέμισε ὁ τόπος ἐδῶ μανιτάρια: Ἀ! σὲ παρακαλῶ! ἔχε μου πάντα στεγνὴν αὐτὴν τὴν πρᾶσινάδα, γι' ἀγάπη μου.

— Θὰ... θὰ προσπαθῶ! εἶπε τὸ Ποτιστήρι μὲ ταραχὴ, γιὰ τὴν συλλογίζετο τὸν Βάτραχο.

Ἡ Σαύρα πῆγαινε καθ' ἡμέραν ἔκανε τὴν κουβεντούλα της μὲ τὸ Ποτιστήρι, ἔπιανε ἐντομα κι' ἐγύριζε ἔπειτα στὸν κροφῶνά της, ἀνάμεσα στὰς πέτρας.

Μία μέρα ὅμως φάνηκε κι' ὁ Βάτραχος, γλωμῶς, ἀδύνατος σὺν ἀπ' ἀρρώστεια καὶ λαχανιασμένος.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε στὸ Ποτιστήρι, γύσε μου, νὰ ζῆς, λίγο νερὸ. Ἐγὼ τέτοια δίψα καὶ τὸ στόμα μου εἶνε τόσο ξερό! Ἀχ, ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ κακρὸς, θὰ πεθάνω. Τί ἀναδροχία!... Δὲν μου κάνεις τὴ χάρι νὰ ἔχῃς πάντα βρεγμένη αὐτὴ τὴν πρᾶσινάδα γιὰ μένα;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε τὸ Ποτιστήρι, ἔχω μίαν φίλη ποῦ συχναίνεται τὴν ὑγρασία! θὰ κάμω ὅμως ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Κι' εὐθὺς ἐξέχυσε τόσὸ ἀσθονο νερὸ, ποῦ κι' αὐτὸς ὁ Βάτραχος ἀναγκάσθηκε νὰ προφυλαχθῇ κάτω ἀπ' τὴν ὀμβρέλλα του—δηλαδή κάτω ἀπὸ ἓνα μανιτάρι, γιὰ τὴν τὰ μανιτάρια εἶνε ἡ ὀμβρέλλα τῶν βατραχίων.

Ἦταν ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴ βροχὴ, ἔπινε νερὸ μὲ τὸ στόμα του καὶ μὲ ὅλο του τὸ σῶμα, ξανάγεινε σὲ λίγο χοντρός καὶ στιλπνός, κι' ἄρχισε νὰ πιάνη σκουληκάκια καὶ σαλιγκάρια.

— Ἐ! πόσο θὰ βαστάξῃ αὐτὸς ὁ κατακλυσμός; ἀκούσθηκε τότε ἀπὸ πέτρα μίαν φωνούλα θυμωμένη.

Ἦταν ἡ Σαύρα.

— Ἀποκλείσθηκε ἐδῶ—χάμω, ἐξακολούθησε, καὶ οὔτε νὰ φάγω βρίσκω τίποτε, οὔτε ψυχὴ νὰ κουβεντιάσω.

— Μὰ τί νὰ σὰς κάμω κι' ἐγὼ; εἶπε τότε τὸ κακόμοιρο τὸ Ποτιστήρι. Βλέπετε πῶς δὲ μπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δύο. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ φίλους καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἔρημν καὶ θλιβερὴ μου ζωὴ.

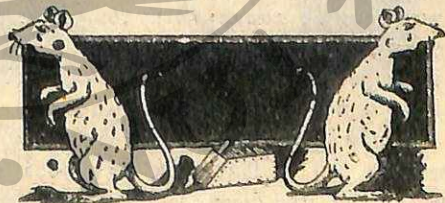
— Καθόλου! ἐφώνησαν τότε μερικά χαριτωμένα Μανιτάρια, ποῦ ἔδωσαν ἀπὸ τὸ χῶμα ὅταν ἔβρεγε κι' ἐγίνονταν πάλιν ὅταν ἦταν ξερὰ. Ἐχομε τρόπο νὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα. Νὰ! αὐτὴ τὴ μεγάλη τρύπα κάμε τὴν βάλτο γιὰ τὸν Βάτραχο, κι' ἔχε στεγνὴ τὴν πρᾶσινάδα γιὰ τὴ Σαύρα.

— Νὰ ἰδέα μία φορὰ! εἶπαν ὅλοι.

Ἀμέσως τὸ Ποτιστήρι γέμισε τὴν τρύπα, ὅπου μπῆκε μέσα ὁ Βάτραχος, ἐνῷ ἡ Σαύρα ξαπλώθηκε στὴν πρᾶσινάδα καὶ στὸν ἥλιο.

Ἐτοί ἐμείναν καλοὶ φίλοι κι' οἱ τρεῖς τοὺς καὶ μένουσιν ὡς σήμερα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ [ΤΕΛΟΣ]

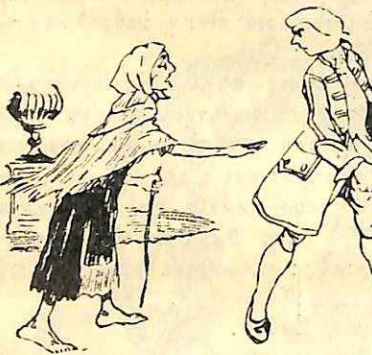
«Όλη τη νύκτα εκείνη, ο Νάσος, η γυναίκα του και τα παιδιά του έμαζευαν από γάμω τες λίρες και τες εκα- ναν στήλες-στήλες επάνω στο τραπέζι. Φαντασθήτε τί πολλές ήταν, που μ'

αυτή την εργασία εξημερώθηκαν! Και τό πρωί έφυ- γαν από το χωριό των. Έπλησαν στο συμβολαιο- γράφο της γειτονικής πόλεως, αγοράσαν ένα μεγαλο- πρεπή πύργο που ήταν εκεί-κοντά, και μπήκαν μέσα να κατοικήσουν ντυμένοι, με λαμπρότατα ρούχα. Από

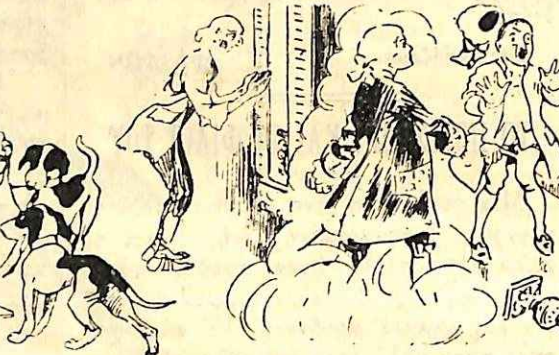

τότε άρχισαν να ζούν σαν βασιλιάδες, έκαναν ό,τι τους άρεσε, έτρωγαν κι' έπιναν όλη μέρα, και δεν έβγαιναν έξω παρά με τ' άμαξι. Άρ- χισαν όμως να γίνονται υπερήφανοι και σκλη- ροί προς όλους τους πτωχούς ανθρώπους.

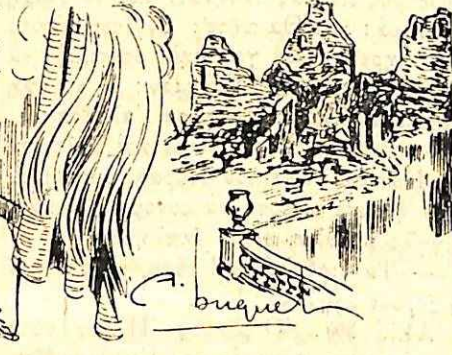

«Αν κανένας ζητιάνος έτολμούσε να μπη στον πύργο τους, τόν έδιωχναν αλύπητα» κι' αν δεν έφευγε άμέσως, εξαπο- λούσαν εναντίον του τα σκυλιά.

Μία μέρα, εκεί που ο Νάσος έτρωγε στο χρυσαστύλι- στο τραπέζι του, μπήκε ένας ζητιάνος και γύρεψε ταπεινά ένα κομμάτι ψωμί. «Ο Νάσος όμως, καταθυμωμένος που

τόν άφισαν να μπη, τόν έσπρωξε απότομα. Άμέσως όμως ο ζητιάνος μετεμορ- φοήθη 'ς έναν εύμορφο νέο. — «Σαν την άλλη φορά, είπε, θά λάβης την άμοιβή που σου άξιζει». Κι' έπλησίασε μία λάμπα 'ς ένα παραπέτασμα, που πήρε φωτιά. «Ο Νάσος δεν πρόφθασε να τό σβύση, κι' όλος ο πύργος—θαύμα!—κάηκε στη στιγμή κι' έγινε στάχτη. Μόλις πρόφθασαν να σωθούν οι άνθρωποι με τα ρούχα που φο- ρούσαν. Κι' έτσι τιμωρήθηκαν για την υπερήφανεια και τη φιλαργυρία τους.

ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ

Μία φορά ένας πατέρας έχρισε στο παιδί του ένα κτηματάκι και του είπε: «Νά ζής όπως έχώ, για να ευτυχήσης στο βίο σου».

Ο υίος έπηρε το δώρον, έφυγε μα- κρυά κι' έζησε από 'κείνη την ημέρα με γλέντια και χαρές. «Ο πατέρας με διέ- ταξε» έλεγε «να ζώ όπως αυτός» αυ- τός όμως ζή εύάρεστα, λοιπόν θά τον μιμηθώ!» Έτσι έπέρασε ένα, δύο, δέκα, είκοσι έτη. Έξώδευσε όλα, όσα είχε λά- βη και δεν έκράτησε τίποτε. Έπειτα έγύρισε στον πατέρα του και τόν παρεκά- λεσε να τόν βοηθήσει αλλά αυτός τόν έδιώξε. Ο υίος έπροσπάθησε να συγι- νήσει τόν πατέρα του, άλλ' αυτός έμεινε κουφός στας παρακλήσεις του. Τότε άρ- χισε να τόν ίκετεύη για συγχώρεσι, έπει- δη ένόμισε πως τόν είχε προσβάλη. Άλλά πάλι ο πατέρας έμεινε άκαμπτός.

Τώρα ο υίος άρχισε να έπιπλήητη τόν πατέρα του: «Έάν αυτή την φορά δεν θέλεις να μου δώσης τίποτε, γιατί τότε

μου έκαμες το δώρο εκείνο, και συγχρό- νως μου είπες ότι θά μου φθάση για όλη μου τη ζωή; Όλες αι χαρές και αι δια- σκεδάσεις δεν είναι τίποτε έμπρός στες ταλαιπωρίες, που υποφέρω τώρα. Ποιος όμως παίζει; Σού! Έπρεπε να γνωρί- ζεις, ότι ή καλοπέρασι με βιάπτει. Δεν με απέτρεψες από τόν κίνδυνο. Μου εί- πες μόνο «να ζής όπως έχώ και θά ευ- τυχήσης». Αυτό έκαμα. Σού είχες παρα- δοθή στας διασκεδάσεις κι' έχώ σ' έμι- μήθηκα... Άλλά ενώ σ' είχες αρκετά μέσα για τέτοια ζωή, έμένα δεν μου έ- φθασαν... Δεν είσαι πατέρας! Άλλά είσαι ένας άπατεών, είσαι ο έχθρός μου! Κα- ταραμένη νάναι ή ζωή μου! Καταρα- μένος νάσαι και σ' που μ' έγέλασες! Δεν θέλω τίποτε πλέον να ξερώ για σέ, σέ μισώ...»

Παρόμοιο δώρον έκαμε ο πατέρας και εις το δεύτερο παιδί του. Του είπε μόνον: «να ζής όπως έχώ για να ευτυχήσης». Ο υίος δεν έμεινε πολύ εύχαριστημένος με

το δώρον αυτό, αν και ήταν άπαράλληλο με το δώρον του. Έξευρεν ήδη, τί έπαθε ο μεγαλύτερος άδελφός του και έσκέφθηκε με τί τρόπο θ' απέφυγε να γίνη και αυτός πτωχός. Ένόησε πως ο άδελφός του παρεξήγησε την παραγγε- λία του πατέρα του «να ζής όπως έχώ» και ότι δεν πρέπει μόνον να διασκεδάζη κανείς. Έσυλλογίζετο με πούτα μέσα θά ήμπορούσε να διπλασιάση, την περιου- σίαν του, επάσχίζε να ποικιλήση ένα νέο κτήμα, ίσο με το ιδιόν του, δεν ήμπο- ρούσε όμως να κατορθώση.

Τότε έπηρε να συμβουλευθή τόν πα- τέρα του. Αυτός όμως δεν του είπε τί- ποτε. Ο υίος ένόμισε, ότι ο πατέρας του δεν ήθελε να του είπη το μυστικόν της ευτυχίας του, κι' έπροσπάθησε να εύρη, όλα τα μέσα με τα όποια ο πατέρας του έγινε πλούσιος. Έμάζευσε όσα ήμ- πορούσε πράγματα, άλλα του έφαιναντο δλίγα. Για να κρύψη την πλεονεξία του, έπέρασε όλο το βίο του με στερήσεις και σε κάθε περίστασιν έλεγε, ότι ο πατέ- ρας του δεν του έδιδε τίποτε, ότι δήθεν

όλ' αυτά τα είχε κερδίσει μόνος του, ότι άλλος στον ίδιο χρόνο θά έκέρδιζε πε- ρισσότερα.

Έτσι ώμιλούσε ο δεύτερος υίος, έως ότου ή πατρική περιουσία του άρχισε να εξαφανίζεται. Κι' όταν έχασε όλα όσα είχε, —δεν του έμεινε τίποτ' άλλο παρά ο θάνατος, —αυτοκτόνησε.

Και εις το τρίτο παιδί του έχρισε ο πατέρας ίσο κτήμα και είπε: «να ζής ο- πως έχώ, για να ευτυχήσης». Χαρούμε- νος δια το δώρον, έφυγε και ο υίος αυτός από το πατρικό σπίτι. Έσκέφθη πολύ δια την σημασίαν των πατρικών λόγων, ενώ συγχρόνως είχε έμπρός του την τύχη των δύο άδελφών του.

«Ο μεγαλύτερος άδελφός μου, έσκέ- φθηκε, ένόμιζεν ότι: όπως ζή ο πατέ- ρας, σημαίνει να ζή με διασκεδάσεις και γλέντια, και γι' αυτό έχασε όλα όσα είχε». Ο δεύτερος άδελφός μου, παρε- ξήγησας τα λόγια του πατέρα, έπίσης κα- τεστράφη. Τι λοιπόν σημαίνει «να ζής, όπως έχώ;» Και ανεκάλεσε εις την μνή- μην του όλα όσα ήξευρε για την ζωή του πατέρα του. Και κατάλαβε, πως ένα πράγμα μόνον ήξευρε γι' αυτή: ότι μέ- χει της γεννήσεώς του τίποτε δεν ήταν προετοιμασμένο γι' αυτόν, ότι αυτός δεν υπήρξε πριν, ότι ο πατέρας του τόν έδη-

μιούργησε, τόν έθρεψε, τόν άνέθρεψε, του έκαμε χίλιων ειδών ευεργεσίες και του είπε τέλος: «Νά ζής όπως έχώ, για να ευτυχήσης».

Έξευρε, ότι ο πατέρας του είχε κάμη- τά ίδια και για τους άδελφούς του και παρατήρησε, ότι μέσα σε αυτό εύρί- σκετο εκείνο που ήμπορούσε να μάθη από τόν πατέρα του, ήταν ότι ο πα- τέρας είχε ευεργετήσει και αυτόν και τους άδελφούς του. Και τότε ένόησε τί έσήμαιναν οι λόγοι του πατέρα: «να ζής όπως έχώ». Όπως ο πατέρας να ζήση, ήταν: να ευεργετήση τόν πλησίον.

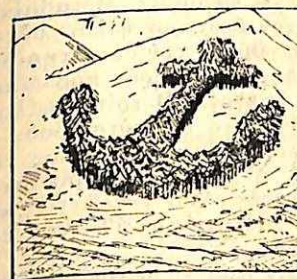
Και όταν έσκέφθηκε έτσι, ήλθεν ο πα- τέρας του και του είπε: «Τώρα θά είμεθα πάλιν μαζί ευτυχισμένοι. Πήγαινε σε όλα τα παιδιά μου και πές εις αυτά τί σημαίνει «να ζή κανείς όπως έχώ», και ότι θά ευτυχήσουν αληθινά, αν ακολου- θήσουν το παράδειγμα μου».

Ο τρίτος υίος έπήγε και διηγήθηκε όλα εις τους συντρόφους του και από τότε κάθε υίος χαιρεί, όταν λάβη το με- ριδιόν του, όχι διότι παίρνει μεγάλο κτήμα, αλλά διότι είμπορεί να ζή όπως ο πατέρας και να γίνη ευτυχής!...

«Ο πατέρας—είνε ο Θεός,—οι υιοί—οι άνθρωποι—ή ευτυχία—ή ζωή μας.

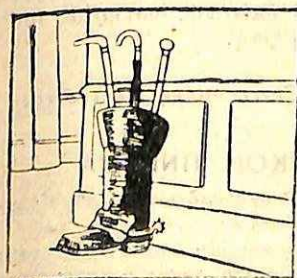
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Γιγαντιαία άγκυρα

Η άγκυρα αυτή εύρίσκε- ται επάνω εις ένα λόφον της Ταπωνίας, πλησίον του Κολιέ, και είναι σχηματι- σμένη από μι- κρά πεύκα, φυτευθέντα έπίτηδες πρό τινων ετών, εις άνάμνησιν μιās ναυτικής έπιθεωρή- σεως, την όποιαν έκαμεν εκεί ο Αυτο- κράτωρ της Ταπωνίας.

Πρωτότυπος όμβρελλοθήκη

Ένας ζω- γράφος του Λονδίνου, κα- τέχων μίαν μπότταν πα- λαιάν ταχυ- δρομικού ά- μαξηλάτ ου, έποχής Λου- δοβίκου ΙΕ', έσκέφθη να την μεταποιήση εις όμβρελ-

λοθήκην. Την έφωδίασε λοιπόν από μέσα με έν δοχείον μετάλλινον και την έβαλεν εις την είσοδον του άτελιέ του, δια να τοποθετούν οι έπισκεπται τας όμβρελλας και τα μπαστούνια των!

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Έστάλη υπό Βάγγου Παπακωνσταντίνου

ΡΟΣ	ΜΗ	Α	ΛΟΣ
ΝΑ	Ι	ΦΗ	ΜΟΡ
ΣΥ	ΓΟΣ	ΟΣ	Α

Να συναρμολογηθού ναι άνωτέρω συλ- λαβαί, ώστε ναποτελεσθούν πέντε νήσοι του Αιγαίου.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Ά- θήνας, τας Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλ ην λύσιν εις τό γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την απο- στολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα ό- λων τών λυτών θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού τό όποιον θαποτελεσθή, θά έγγρα- φωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Οι άνθρωποι νομίζουν, ότι είμπορούν να ζήσουν μόνον των, χωρίς Θεόν, πα- ριστάνουν την ζωήν ως μίαν άδιάκοπην σειρά γλεντιών και διασκεδάσεων, δια- σκεδάζουν και απολαμβάνουν την ζωήν. Όταν όμως έλθ η ώρα του θανάτου των, δεν δύνανται να ένοήσουν, διατί τους έδόθη ή ζωή, ή όποια τελειώνει με τους πόνους του θανάτου. —Οι άνθρωποι αυτοί πεθάνουν με μία κατάρη κατά του Θεού στο στόμα.

Είνε ο πρώτος υίος.

Άλλοι θεωρούν ως σκοπόν της ζωής των, τό να γνωρίζουν όλα μόνον αυτοί, τό να είναι μόνον αυτοί τέλειοι, και έξο- δεύσουν όλην την δύναμίν των δι' αυτόν τόν σκοπόν, να προετοιμάσουν δηλαδή μία νέα καλλίτερη ζωή. Ένώ όμως κά- μνουν αυτό, τό χάνουν, απομακρύνονται πολύ άπ' την ευτυχία.

Είνε ο δεύτερος υίος.

Οι τρίτοι τέλος λέγουν: «Όλα όσα είξεύρομεν από τόν Θεόν, είναι να κά- μνωμεν εις τόν πλησίον μας εκείνο τό όποιον άρέσει σε' μάς.

Και όταν φθασουν εκεί, κατεβαίνει ο Θεός και λέγει: «Αυτό είνε εκείνο, τό όποϊον έγύρεα από σάς. Νά ζήτε, να πράττετε όπως έχώ, για να γίνετε ευτυχείς»...

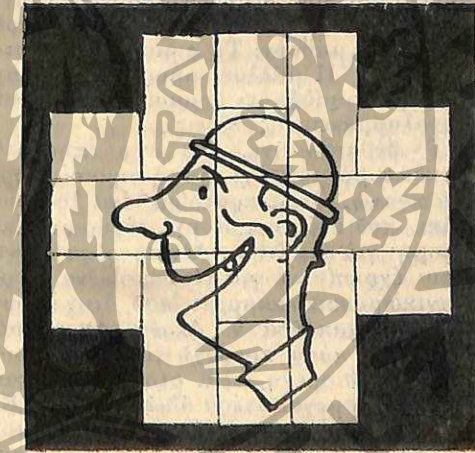
(Μετάφρασις Άγγέλου Βαρβαγιάννη)

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ.

Λύσις του Παίγνιου του 37ου φυλλαδίου.

Αί ζητούμεναι λέξεις είναι: Άρκτος, τίγρις, ύαινα, ρινόκερως, λεοπαρδαλις.

Ίδου και ή λύσις του Παίγνιου, τό όποϊον έδημοσιεύθη, εκτός Διαγωνισμού, εις τό προηγούμενον φύλλον:

Ούτω θά συναρμολογηθού αι έξ παι- νιαί δια ναποτελεσθή το κομικόν πρό- σωπον.

*Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κρη Β

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΛΞ

Σ' ένα πλατάνι γέμισε τη φωλιά του
Ένας αετός, μία φορά, να βάλει τα μι-
κρά του.
Μα ένας ασπάλαξ έινε να τον ιδεί τι κάνει
Και βγαίνει από την τρύπα του, χωρίς καιρό
[να χάνει,
Και το φωνάζει: «Μη φωλιά κάτσης σ' αυτή
[τη θύα
Γιατί το δένδρο σάπισε και γρήγορα θα πέσει.»
Μα εκείνος ούτ' άζήσως άπάντησε να δώσει
Σ' ένα τριφύλο ζωντόβολο, — που βόηκε αυτό
[τη γλώσσά του!!!—
Κι' εξακολούθησε ήσυχος να κάνει τη δου-
λειά του
Και τη φωλιά του τέλειωσε, να βάλει τα μι-
κρά του.
Μα 'μέρα, κεί που γύριζε, πεσμένον βλέπει
[κάτον
Τον πλατάνο ιε τη φωλιά και μ' όλα τα παι-
διά του.
Θυμήθηκε τη συμβουλή που ο ασπάλαξ τουξε
[δώσει,
Πολύ άργά όμως ήτανε...
Εδώ στον κόσμο πόσοι
Όταν τοίς δίνουν συμβουλή κείνον που τοίς
[τήν δίνει
Κιτάνε περισσύτερο και δεν κιτάνε εκείνη!..
(Κατά τον μύθον του ΚΡΙΛΩΦ)
Αθανάσιος Διάκος

«ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ»

«Τί σημαίνει το ψευδώνυμόν σας; Πώς
το ένωσείτε; αν επιτρέπεται ή ερώτη-
σις», μου έλεγε με πολλήν ευγένειαν κά-
ποιος, που έτυχε να το μάθω.
Δέν ήταν ο πρώτος, που μου διευ-
κλωνε αυτή την άπορία και, γι' αυτό ίσως,
δέν μ' έξέπληξε. Είνε τόσα πράγματα,
που όταν τάκούσωμε για πρώτη φορά
μιά κάμνουν κάποιαν έντύπωσιν και όστερα
με τη συχνή επανάληψιν, έρχεται ή συ-
νήθεια και μιάς άφίνουν άπαθείς! Γιατί
πραγματικώς είνε παράξενο αυτό, που
ήθελαν να μάθουν: Τί σημαίνει; Τίποτε
άκριβός. Η μάλλον, μπορεί να δώσει
καταλαμβάνει τάς λέξεις.
Το βέβαιον είνε, που έγω έπηρεα το
ψευδώνυμό μου, όχι για τη σημασία του.
Το κρατώ, όπως κρατούμε ένα λουλου-
δάκι, που εκόσμησε σε μία ευχάριστη έκ-
δρομή για άνάμνησιν. Δέν το ήθελα μόνη
μου· έχρησάμην για τίτλος σ' ένα γε-
ρμανικό μουσικό κομμάτι, που, όταν ήμουν
μικρή, άγαπούσα ν' άκούω. Θυμώμαι
ακόμη με πόση προσοχή το παρακολου-
θούσα καθισμένη πλάι στο πιάνο, όταν
τόπαιζε ή μεγαλειότερα άδελφή μου. Έ-
τσι, όταν μου χρειάσθηκε ψευδώνυμο,
έπηρεα τώνομα του τραγουδιού που με
συγκινούσε.
Ίσως δέν είνε άριστούργημα τέχνης!
Ίσως αν μου τώπαιζαν τώρα για πρώ-
τη φορά, δέν θα μου άρεσε τόσο έντύ-

πωσι. Η αλήθεια όμως είνε, πως εξα-
κολούθω να το άκούω πάντα με την
Ίδια ευχαρίστησιν. Μ' άρέσει άρα γε και
τόρα όπως και τότε ή μουσική του; Η
μήπως μ' ευχαρίσκει, να ξανάρχωμαι
μ' αυτό στον ευτυχισμένο περασμένον
καιρό;...

Ηχώ της Καρδιάς

ΣΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΗΣ «ΛΗΘΗΣ», Στο μικρό Ριχάρδο Sargent

Τά γαλανά τά μάτια σου τί έμμορφή
[σκορπούνε,
Τί γλυκειά λάμψη χύνουνε... τί φως άντα-
[ναίλουνε!
Και τόσο έμμορφη χρυσά μαλλιά, άλλο
[δέν είδα
Σάν την ελόχρυση βροχή, σαν του ήλιου,
[άχτιδα!

Στά κόκκινα χειλάκια σου χαμόγελο άν-
[θίζει...

Ω! τί χαμόγελο γλυκό, που την χαρά
[σκορπίζει
Σ' αυτούς που σε λατρεύουνε, τρελά που
[σ' άγαπούνε.
Που 'στή χαρά σου χάρουνται, στον πόνο
[σου πονούνε!

Τά γαλανά ματάκια σου τί όνειρα κα-
[θρεφίζουν...

Τά νόστιμα λογάκια σου πόση χαρά
[σκορπίζουν!
"Ω ναί! δέν είδα ούτε θα ιδώ, στον κό-
[σμο άλλο ένα,
Ξανθό άγγελούδι έμμορφο κι' έυπνο σαν
[έσένα!

Ελληνική Θεότης

ΘΕΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Μ' άρέσει, όταν έλθω ή ώρα του ύ-
πνου, να θαυμάζω όλίγα λεπτά την κα-
λοκαιρινή νύκτα από το άνοιχτό παρά-
θυρο. Το έχω συνήθεια κάθε βράδυ.
Έτσι προχθές, το μισό μου σώμα έξω
από το παράθυρο, συλλογίζόμουν πολλά
πράγματα, όταν έξαφνα αισθάνθηκα πό-
σον μαγευτική ήτον εκείνη ή βραδυά:
Θά ήτο έως δέκα ή ώρα. Έμπρός μου
κάτι παλαιά πενθα ενός γείτονος, μ' έμ-
πόδιζαν να βλέπω 'ψηλά την κορυφή
του «Αη-Ήλίου. Το άεράκι όμως το δρο-
σερό που κατέβαινε από το έληοφύτευτο
βουνό και μ' έδρόσιζε με την άπληή πνοή
του και μ' έφερνε κάτι πολύ μακρινά
γαυγίσματα ενός μανδροσκύλου, ένκοι-
σε άπαλά-άπαλά τά φύλλα των πεύκων, που
έκαμαν τον γνωστόν εκείνον ήχο του
βουνού.

Αυτή την ώρα άνέτελλε και το φεγ-
γάρι έπάνω από τάς κορυφάς των πεύ-
κων κι' έφαινε το άσπρό φως του έπάνω

μου, έν ή από το αντίθετο μέρος του
ούρανού έλαμπαν τά πύο μεγάλα άστρα.

Ήσαν δύο-τρεις άκακίαι παράμερα
φυτευμένοι, που τά γυριμένα κλαδάκια
των μ' άφιναν μόλις να διαβλέπω κάτω
μακρην τη θάλασσα που έρουτίθωνε το
λίγο άεράκι, ή άπληή αύρα, και μιά
πτωχική καλύβη κάτω στο γυαλό και
πέρι μιά σκιάδα από πενθα ξηρά σκε-
πασμένη για τη δροσιά.

Όλοι, φαίνεται, είχαν κοιμηθή αυτή
την ώρα. Μόνος άγρυπνούσα διά ν' άπο-
λαύω την τόσην ωραιότητα της βραδιάς.
Έγώ και ο βοσκός. Γιατί 'ς όλ' αυτά,
τά κουνουνάκια ενός κοπαδιού που έ-
βλεπα άνάμεσα στους χαμηλούς κλώνους
μιάς άκακίας να βόσκει σ' ένα έρημον
άγρό, έν ή ήκούετο το γλυκό σφύριγμα
του βοσκου να προσκαλή τ' άρνάκια 'στά
ξύλινα σκάφη δίπλα στο πηγάδι, προσέ-
θεταν σ' όλην αυτή την ωραιότητα τους
μαγευτικούς ήχους των που μ' έμάγευαν
κι' έμένα.

Ήτον αλήθεια ωραία εκείνη ή βραδυά.
Αίγειρος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

«Άνθρωπός τις είχε τρεις φίλους. Έ-
τυχε δέ να κατηγορηθή άδίκως, και ως
έκ τούτου έπρεπε να μεταβή εις τό δι-
καστήριον διά να δικασθή. Τότε ήλθεν
εις τον πρώτον φίλον του και τον πα-
ρεκάλεσε να έλθω διά να μαρτυρήσιν ύ-
πέρ αυτού. Έκείνος όμως ήσυχόν, προ-
φασισθείς ότι έχει εργασίαν. Μεταβαίνει
κατόπιν προς τον δεύτερον φίλον· ούτος
ήλθε μέχρι της θύρας του δικαστηρίου,
μόλις όμως είδε το αυστηρόν πρόσωπον
του δικαστού, έφυγεν. Ο τρίτος φίλος,
ο όποιος δέν ήγαπάτο ύπ' αυτού όσον οι
δύο άλλοι, μόλις έμαθεν ότι ο φίλος του
είλεν άνάγκην, ήλθεν εις τό δικαστή-
ριον· ώμίλησεν δέ τόσον ευγλώττως και
ζωηρώς, ώστε έπέτυχε την άθώωσιν του
κατηγορουμένου».

Ποιοι να ήσαν άρα γε οι τρεις φίλοι;
Ήταν εκείνοι, τους όποιους έχομεν όλοι
οι άνθρωποι:

Ο πρώτος είνε τά χρήματα, τά όποια,
μόλις αποθάνωμεν άμέσως μιάς έγκατα-
λείπουν. Ο δεύτερος, είνε οι συγγε-
νείς, οι όποιοι μιάς συνοδευόν να μόνον
του τάφου και κατόπιν επιστρέφουν·
ο δέ τρίτος είνε τά καλά έργα τά όποια
μετά τον θάνατον μιάς προπορεύονται
και συνηγορούν υπέρ της σωτηρίας ήμϊν
έν τη μελλούσῃ ζωή.

(Μετάφρασις)

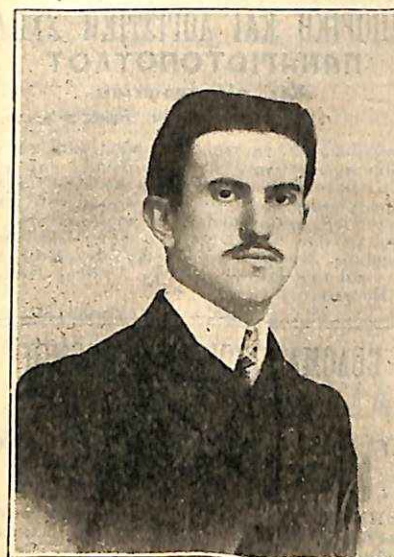
Συντεταγμένη Σικινδράκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτός, βλέπων καθίδρων και άθμαίνοντα
ένα γραμματοκομιστήν:

— Μπαμπά, γιατί δέν τά στέλλει ταχυ-
δρομικώς τά γράμματα αυτός ο κακομοίρης;
Έστάνη ύπό του Ίσάπου των Χρυσοθήμων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΣΒΩΛΟΣ

(έκ Μοναστηρίου)

Βραβεύθηκε ύπό το ψευδώνυμον

Ρημαγμένο Κροίσσο

εις τον Μικρόν Διαγωνισμόν Μεταφράσεως

έκ του Γαλλικού.

[*Ιδε φύλλ. 34. σελ. 275.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38, όδός Ευριπίδου
την 24 Αυγούστου 1911

Τ'Α εξής άπαντα σήμερα ή Κορηνοπούλα
εις τάς παρατηρήσεις της Τρελλής Νεότης.
Παραλείπω μόνον την πρώτην παράγραφον,
διότι ή βραδυτής της Τρελλής Νεότης διά
την όποιαν την μέμμεται, είνε λάθος δικό μου.
Πρό πολλού τώντι μου έστειλε τό γράμμα της,
άλλ' έγω δέν ήθελα ευκαιρίαν να τό δημοσιεύ-
σω παρά μόνον προχθές.

Αγαπητή Τρελλή Νεότη

Πριν άπαντήσω στο γράμμα σας, θά σάς
κάνω κι' έγω μιά ερώτησι. Τί μου άραδιά-
ζετε τον Rembrandt και τάς άλλας ένάς εξ-
όχους; Μη φοβάσθε! Δέν άρνείται κανείς
την άξίαν τους. Αλλά... δέν έχουν σχέσηιν εδώ.
Έγώ ώμίλησα για την Ελλάδα. Τα συν-
τρίμια της Ακροπόλεως έδωσαν από την
καρδιά μου ένα παράπονο, γιατί ή σημερινή
Ελλάς μετά τόσα χρόνια να είνε κατώτερη από
την Ελλάδα του Περικλέους. Κι' έγραφα, ότι
στην Ελλάδα τώρα δέν υπάρχουν θαυμαστά
του κάλλους και ύποστηρικταί της τέχνης.

Και πραγματικώς σχεδόν δέν υπάρχουν,
γιατί οι καλλιτέγναι μας αναγκάζονται να
πάνε έξω για να φανή ή άξία τους. Κι' έν ή
έκει δοξάζονται και έκτιμώνται, έδώ ίσως θά
πέθαιναν άγνωστοί.

Ας εξετάσωμεν τό ζήτημα και... παγκο-
σμίως! Οι καλλιτέγναι που κατά την γνώ-
μην σας δέν είμαι εις θέσιν να έννοήσω, —λά-
θετε, παρακαλώ, την καλωσύνην να μου τους
διδάξετε, — κουνεύουν κι' αυτοί να γίνουν άρ-
χαιοί. Έν ή έγω έγραφα για τώρα. Κι' είνε
αλήθεια, όχι ιδέα δική μου, ότι τώρα στην έ-
ποχή μας ή τέχνη βρίσκεται σε κατάπτωσιν.

Απνήτησα... με όλο τό σεβασμό, που ο-
φείλω να έχω στην κριτική σας....

Κορηνοπούλα

Μυστική, τά «δρακόνετια» μέτρα που λέ-
γεις, δέν είνε καθόλου περιττά προκειμένου διά
την μάστιγα που λέγεται χολέρα. Αλλά δέν
είνε και όυκόλου να εφαρμόζονται. Καθαριό-
της μεγάλη, βρασμένο νερό και τέλεια άποχή
από όμα φρούτα. Κάννε αυτά και μήν φοβά-
σαι τίποτε.

Μου ζητείς συγγνώμην διά την κακογραφίαν
σου, Αρχιζάνιον. την όποιαν άποδίδεις εις
τό ότι είνε μεσημέρι και όλοι στο σπίτι σου
κοιμούνται, ακόμη και αι υπηρέτριαι. Δέν τό
έννοώ αυτό! Έπρεπε να είνε όλοι αυτοί έξωνοι,
διά να γράψης εύ καλά; Δέν τό πιστεύω! και
άποδίδεις ότι τό γραμματάκι σου δέν είνε κα-
θόλου κακογραμμένον. Με την ήσυχίαν σου,
τό έγραψες λαμπρά.

Αυτό συμβαίνει, Φαναριώτη, διότι τά πε-
ριοδικά εκείνα, εκτός του γερμανικού, άλλα μόν
δέν είνε διά την ήλικίαν σου, που είνε μι-
κροτέρα, άλλα δέ δέν είνε διά την άνάπτυξιν
σου και την καλαισθησίαν σου, που είνε μεγα-
λότερα. Η «Διάπλασις» όμως σου ταιριάζει
εις την έντέλειαν. Όπωςδήποτε δέν πειράζει
αν του χρόνου άφίσης να γράψωμεν τό όνομα
του άδελφού σου, αφού ο καίμενος τό επιθυμεί
τόσον.

Η Ελλάδα του Μέλλοντος διά την έορτήν
της—να μου ζήση!—δέν εξήγησε κούχλα και
παιγνίδια, άλλα τον τόμον μου του 1897 και
... λεπτά, διά ν' άγοράσῃ έπειτα και άλ-
λους. Εύχέ της! Είνε αλήθεια πως έχει καμ-
μιά δεκαριά κούκλες, άλλα είνε και μόνον 14
έτών, λίγα δέ κορίτσια εις την ήλικίαν της
προτιμούν ως δώρον βιβλία.

Και ή Ίρις δέν θά μου έγραφε σήμερα
να με ζαλίση (!!!) αν δέν είγε να μου αναγ-
γείλῃ κάτι σπουδαίον: κατεσκεύασε μόνη της
ένα παιδικόν άεροπλάνον. Θά ήτο πολυλογία
να σάς δώσω την συνταγήν του, και άκούμαι
να σάς πω ότι έγινε τέλειον. Απ' όλα δέ τά
όνόματα που της ήλθαν εις τον νουν,—Αε-
τός, Αήρ, Άλμα, Άρης, Βέλος, Γύψ, Ζεύς,
Ίκαρος, κτλ.—έπροτίμησε να τό βαπτίσῃ
με τό ψευδώνυμόν της: «Ίρις». Καλά τα-
ξείδια λοιπόν!

Ωραιότατα περνά εις τάς Καλάμας; ή άγα-
πητή μας Ρεζέντα. Και ήτο δυνατόν να μη
περνά ώρα με τέτοια συντροφιά; με Κυ-
κλάμινον του Άγρου, Μαγαμένην Φύσιν,
Αρχαίαν Έλληνίδα, Δουκισσαν του Δάντου
και άλλες πολλές. Προχθές, λέγει, συζητού-
σαν για τη «Φωτεινή Σάντη» κι' έκαμαν
τόσο όθυμο, ώστε την άλλην μέρα τό έγρα-
φον ή έφημερίς. Γενονός πιά!

Και ή Εξόριστος Αωθίς μου γράφει, ότι
πγαίνει με' όλίγον εις τάς Καλάμας. Δέν
αμφιβάλω ότι θά προστεθή και αυτή εις την
άνωτέρω παρέαν και θά μείνῃ κατεγχαριστη-
μένη από την εκεί διαμονήν της, παρ' όλους
τους φόβους που έχει τώρα, ότι θά μελαγχολή.

Χαίρω πολύ διά την άπόφασιν σου. Ανθι-
σμένη Λυγαριά, και σε συγχαίρω διά τό ωραίον
αυτό γράμμα που άντι να με ζαλίση, ως έφο-
δίσθης, με κατεργήτευσες. «Τόλμα» λοιπόν
συνά. Ναί, ή περί ής έρωτά ήμεις ψευδώνυ-
μον. Αί εισπράξεις της έορτής δέν ήρκεσαν διά
να πραγματοποιηθή αυτός ο σκοπός. Έλπίζω
ότι κάποτε θά ήμπορέσω να κάμω και άλλην,
και τότε...

Τάς εύχας μου διά την έορτήν σου, Αμα-
ρονίλης. Όχι, δέν είνε άμαρτία να γράφῃ κα-
νείς επιστολάς φιλικάς όταν είνε μεγάλη
έορτή, όπως δέν είνε άμαρτία και να συνο-
μιλή με τους φίλους του, να διαδάζῃ, να δια-
σκεδάξῃ. Μόνον ή καθημερινή εργασία άνα-
βάλλεται χάνει τιμής. Καλή ή ιδέα σου,
άλλά τά λαγεία άπαγορεύονται διά νόμον.

Ιδιότροπε Σανδούλα, τό μπλιτζέτι σου
με τό ψευδώνυμόν σου κομψότατον. Το Χρυσό
Παγώνι που σου ζήτησε Μ. Μυστικά, είνε
ή μεγαλύτερα. Η άλλη δέν γράφει ακόμη.

Σ' ευχαριστώ πολύ διά τάς ένεργείας σου,
Ηρώς του 21. Τά καλύμματα που ζητείς
υπάρχουν. Σάς εξήγησα πολλάκις, ότι εις τάς
εκτενείς επιστολάς, όταν έχουν κάτι άξιον
άπαντήσεως και όταν έχω τόπον, άπαντώ έδώ.
Εις τάς επιστολάς των άλλων παραγγελιών
άπαντώ εις τό «Η Διάπλασις άσπάζεται».
Και όταν δέν μου τό επιτρέπῃ ο γάμος, ά-
παντώ εις την ίδίαν στήλην, με λίγα λόγια,
και εις εκτενείς ακόμη επιστολάς, που άλλως
θά έπρεπε να παντήσω έδώ.

Γίνεται κάποτε κι' έν άλλο. Τελειώνει ο
διαθέσιμος γάμος και μου μένουν ακόμη έπι-
στολαί προς άπάντησιν. Τί να κάμω; Τάς
αναφέρω άπλως—όπως τώρα—και λέγω: «Ω-
ραίαις επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδο-
μάδα και οι έξής: Έαρινή Προία, Ουίς,
Πλοίαρχος Νέμος, Αλέξανδρος Μανροκορ-
δάτος, Αττικός Ούρανός, Κυνηγός της Έ-
ρήμου και Νυμφαία.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Μη κρίτετε λήθους» του
Μικρού «Ηρώς» — Μυθός του Αθανασίου
Διάκου — «Εντύπωσις» του Πλοίαρχου Νέ-
μου — Ανεκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα
διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Πεταλούδα» — «Εσπέ-
ρα» — «Τό ξερό φύλλον κλπ. (άτεχνοι στί-
χοι)» — «Μπροστά 'ς έναν τάφο» (ώρατον
άλλά πολύ μελαγχολικόν διά παιδιά.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανούσθαι,
αν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιοτάτου φρ. 1. Τά
εγκρινόμενα ή άνανούσμενα ίσχυουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1911. Όσα συνοδεύονται από α. άνή-
κουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Άνθοστεφής Νύμφη,
κ. (Δ.Ζ.) Λευκοκύματος Αιγιάλος, α. Από-
γονος του Κολοκοτρώνη, α. (Ι.Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν: ή Άνθοστεφής Νύμφη (0) με Μη-
τρικήν Σιορρήν, Κυκλαμίν, Ανεμώνην των
Παισιών — ή Γενναίονυχος Έλληνίς (0)
με Βιζαντινόν Αετόν, Έργονον Αυτοκρα-
τορος, Σκληρήν Σχλαβιάν — ο Αττικός Ού-
ρανός (0) με Γαλαζοαίματον Φάνη-Τοί, Στα-
γύνα Αρόσου, Καλοκαμίν, Πουγκρίσσαν της
Ήρεϊνης, Νέλικε.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της:
Εύαγγελον Σ. Χαρ. (ευχαριστώ πολύ διά τό
ξυστάδιμα) Έλληνίδα έν Λωζάννη (καλό
ταξίδι· ή παραγγελία σου έτελεσθή) Μαύρα
Μάτια (τό ποιηματάκι σου ένεκρίθη, και αν
κληρωθή, θά τό δημοσιεύσω) Αφροστεφής
Νίκη (χαριστώμεν τό γραμματάκι, έλαβα
όπ' όθεν τάς συστάσεις σου) Ρομαντικόν Σκιο-
σμός (έλαβα, ευχαριστώ) Έλληνικήν Λόξαν
(ευχαριστώ, έχει καλώς) Ζαφίρη (τί να
γίνῃ! άς έλπίσωμεν εις άλλην φοράν) Όδου-
σα Ανδρούτσου (αι λύσεις των έδομαδίων
σεα) Διαγωνισμϊν πρέπει να συνοδεύονται από
δεκαλέπτον γραμματόσημόν. Ασχέσεις προς
δημοσίευσιν τώρα δέν είνε δεκταί! Πολικόν
Αστέρα (να ιδούμε λοιπόν πως θά σ' έμπνευση
αυτή ή ώρα έσχῃ) Άργυρήν Α. Σπουρν.
(τόμον έστειλα) Αρχαίαν Χ. Κ. (ζάρτην
Δύσων έστειλα) Αδωνάτιον (έστειλα) Μι-
τον της Αριάνης (έλήφθην) Δοξαμένο
Είκοσιένα (ευχαριστώ και πάλιν διά τάς ένε-
ργείας και βέλαια έμπορούσε να γράφῃ και από
τώρα) Μαρίαν Ν. Αργ. (έστειλα) Έλλην
Χ. (διά την αλληλογραφίαν χρειάζεται και
ψευδώνυμον) Λυσόχαρτον έστειλα· χαίρω πολύ
διά την γνωριμίαν) Νέλικε (έστειλα) Αόφνης

Κλωνάρι (βραδείον καὶ τετράδιον ἔστειλα) Θαλασσίαν Δύσαν (ἔχει καλῶς) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Οὐτίνα (εἶνε ἀνέκδοτον γνωστὸν) πῶσαν νὰ τὴν γράψω καὶ νὰ τὸ ἔγραψω) Ρημαγμένον Κρούσοβο (τὸ βραδείον σου ἔστειλα τὴν 25 Ἰουλίου πῶς δὲν τὸ ἔλαβες ἀκόμη;) Φῶτον Τζαβέλλαν (ἔστειλα Κανονισμόν) Ὁλῆνα (ἡ διαφορά εἶνε ὅτι ὁ «Ραγιάς Νάλας» ἦτο παραμυθί, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ γραφῇ ἐπὶ γλῶσσα τῶν παραμυθίων, ποῦ εἶνε βέβαια ἄλλη ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν») Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Αυγούστου, θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΓΚΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριζόμενον διὰ τὸ 1911 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φύλλιδιου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματισμῶν ἀσφαλίστων 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ ἀπαντᾷν μερὶς τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Γ', φύλλον πρῶτον ἑ. ἑ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

370. Λεξιγράφος

Ἄν πρόθεσις, ἐπίρρημα
Κι' ἀντωνυμία ἐνωθῶν,
Εἰς μάντιν πολυβρῦλητον
Ὡς μεταμορφωθῶν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὑδαϊτικοῦ Χάνου

371. Στοιχειόγράφος.

Ἐν ἐρπετόν συρόμενον
Ἄν ἀποκεφαλίστης,
Τὸν κόσμον τὸν φηγόμενον
Ἀμέσως θὰ ὁρσίσης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

372. Τονόγράφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μᾶφισης,
Ἐχὼ χρώμα συμπαθές.
Ἄν τὸν τόνο μου κινήσης,
Κάμνεις δένδρον ἄειθαλές.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Συριανῆς Λύρας

373. Ἀστήρ

Νήντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
τως, ὥστε νὰ γίνωσκειται:
ὁρίζοντις γῶρα τῆς Μ. Ἀ-
σίας, καθέτως πόλις τῆς
Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ
νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐν-
τομον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

374. Αἶνιγμα

Με κεφάλι ἂν μᾶφισης
Πρόσεξε... νὰ μὴν ἐρίσης.
Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Στὸ δικό σου εἶμαι πάλι.
Κι' ἂν τὸ πρῶτον πάλι βάλῃς
Καὶ τὸν τράχηλό μου βγάλῃς,

Τότε λυτὰ μου, θὰ μ' εὕρης,
Στ' ἀριθμητικὰ ποῦ ξεύρης.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Δοξαζμένου Εἰκοσιένου

375. Λογοπαίγνιον

Ποῖος ἰχθὺς εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν γρα-
φὴν;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελώνης

376. Ποικίλη Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κα-
τωθι ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευ-
τέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ ἡ τετάρτη τῆς
τετάρτης ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐπιγραμματοποιόν:

1, Πατὴρ τοῦ Διογένης· 2, Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου· 3, Συγγενὴς τῆς Διαπλάσεως· 4,
Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ τῆς Καρχηδόνος

377. Μικτὸν

πς - ω - κς - ιι - βν - εαη

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὁραίου Πηλίου

378. Γρίφος

Ἡ ἦν ἦν τὸν τὸν
ΓΗ ἦν ἦν τὸν τὸν
ἦν ἦν τὸν τὸν

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Σβυστοῦ μας Κανδήλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 καὶ 28

260. Σικυῶν (συκῆ, ὦν). — 261. Ἥρα -
Θῆρα. — 262. Καρία - κάρυν. — 263. Ὁ
παστουρμάς.

264. Σ Ο Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο
Σ Μ Ρ Τ
Σ Υ Ω Η Ε Ω Ι Ι
Α Ρ Α Ε Σ Τ Ο
Ο Ε Ι Α Σ

265. Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ. (Ἀναγινώ-
σκειται πρῶτον ἡ μεσαία στήλη, ἐκ τῶν κα-
τω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἔπειτα αἱ ἄλλαι κυκλι-
κῶς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.) — 266.

ΠΕΡΙΔΙΚΑΣ-ΠΡΟΗΟΝΤΙΣ (Πελοπόννη-
σος, Ἑρατῶ, Ρόν, ΔιέΠη, ἸάσιΟν,
ΚιγκιΝάτος, ΚλεοπάΓρα, Αὐστραλία, Σι-
μωνίδης.) — 267. Μελέτα τὸ πᾶν. — 268.

Ἡ παιδεία τὰ ἦθη στολίζει (εἰπέ διὰ τὰ -
ζῷ' εἰς το - λη ζῇ.)

269. Διόνυσος (δύο, νῆσος). — 270. Πάνθηρ
- ἄνθη. — 271. Ψαρά - ἄρα - ἄρα - Ἥρα.

273. Π

272. Α Δ Ε Ι
Η Ρ Α Α Ρ Κ Α Σ
Κ Η Τ Ο Σ Π Ε Κ Ι Ν Ο Ν
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ Ι Α Ν Ο Σ
Μ Α Σ Ι Σ Τ Ι Ο Σ Σ Ο Σ
Ν

274. Νόει καὶ τότε πρῶτε. (Ἡ ἀνάγνωσις
ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν, καὶ εἰς τὰς στήλας ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω). — 275. ΛΥΣΙΑΣ
(Λύκουρος, Πεισιππαστρός, ἈνδρέΑΣ). —

276. Ὁ ψεύτης καὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον
χρόνον γαίρονται. — 277. Μὴ πιστεῦν τάχι-
στα (μὴ π' εἰς τὴν δὲ - τὰ - χ' εἰς τὰ).

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Ἀγαπήται Ἑαρινὴ Περίη καὶ Δουκισσα
τοῦ Δάντσι, γιὰ τὴν γιορτὴν σου δέχθητε
τὰς εὐχαιρινεστέραις τῶν εὐχῶν μου, Port Said.
Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις ἡ Ναυτοπούλα τῆς
Κάσου. (1Α', 125)

Ἀγῶν εἰς τὸ Κυανοῦν κόμμα ὅτι ἡλλαξά το
ψευδώνυμον εἰς—Δάφνης Στέφανον.

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, βραδεύτω καλ-
λίτερον τετράδιον μετὰ τὸν «Δια-
πλάσσω» ἀξία: δραμῶν 3,50 κατ' ἀξίαν.

Προθεσμία 29 Σεπτεμβρίου. Δάφνης Στέφανος.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιτολιχοῦ δελταρίου τὸ ἀκρι-
βὲς ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀναγνωριστικὸν καὶ πλου-
σιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὁγδόου
Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκο-
τροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν
Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐργασιοπαιδείας,
Ἑμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος,
Τόμ. 1 καὶ τοῦ Ἑμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρά,
65 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 37 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 313]

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Μ. Ρούσσος, Γ. Ι. Μπαμπούσης,
Ν. Α. Κομνηνός, Καλλιόπη Νικολάου, Μαρίαννα
Α. Τσίρη, Παῦλος Ι. Χατζηδόνας, Ἡλ. Σπ. Κα-
νέλλης, Κομποστακούνης, Χαρ. Σούλης, Ἀρ. Ἀριστ.
Χατζηγιάννου, Λίλη Σ. Τσαγρή, Ἀλ. Κ. Μωρα-
τίτης, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Εὐαγ. Γ. Νιζη-
τάκης, Λίλη Ν. Μαροπούλου, Βηθέλη Χρ. Δημη-
νίου, Π. Ι. Ραυτοπούλου, Ἑλπίνη Μάντζαρη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Α. Τσιάνδρας, Ἀλεξάνδρα Π.
Δευτεράτου, Ἀττική Δύσις, Δημ. Κ. Καλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Αικατερίνη Α. Καραουλάνη, Π. Α.
Χρηστάκουλος, Πολυξένη Α. Κουλούρη, (3η).
ΒΥΤΙΝΗΣ: Τε. Π. Καραγιάννης.
ΚΑΡΑΙΤΕΣΗΣ: Ἀθ. Γαλῆς.
ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Ἀναστατοπούλου.
ΚΥΡΑΡΙΣΙΑΣ: Ἑλένη Π. Πατροπούλου,
Μαρίνα Β. Χρηστοπούλου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Τάσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ἡρώς τοῦ «21».
ΔΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἑλένη Σ.
Χρυσοπαίδου, Σοφία Σ. Χρυσοπαίδου, Εὐαγ. Στ.
Χαρίτων.

ΜΟΝΟΔΕΝΔΡΕΙΟΥ: Λάμπρος Χρ. Λάμπρου.
ΠΑΞΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμονιάνη (3η).
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαραμάκης, Καίτη Κ. Γεωρ-
γιοπούλου, Λίλη Α. Ἀθανασίου, Π. Μανωλι-
δης, Ἀλυσίος Ι. Τζουλάκης, Φρ. Ι. Τζουλάκης,
Μάκος Κίτσος, Ν. Χ. Τριαντῆς.
ΣΚΥΡΟΥ: Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Σ. Α. Βουλγα-
ρίδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πάνος Χ. Ψυχγιός.
ΣΥΡΟΥ: Α. Α. Σπουργίτου, Ι. Ε. Πασσάς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τέλης Ε. Δεδούσης, Νυστάκη τῆς
Χαλκίδος.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίνα Π. Βόλτου, Γλασε-
μούλα Κ. Λάσκαρη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νεα. Α. Μπουνέλος,
ΚΑΦ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γαλαούσης.
ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Ἀψε-Σβῆσε.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ναυτοπούλα τῆς Κάσου.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Αουβάδος (36-37).
ΣΟΥΔΙΝΩΝ (Ρουμανίας): Ὀνειροπόλος Με-
γάλης Ἑλλάδος (36).
ΧΙΟΥ: Ἀνδ. Π. Σαγιάδης (36-37), Ἰω. Ρεῖς (36).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐ-
ξῆς ὅσοι ΔΗΜ. Κ. ΚΑΛΗΣ, ὁδὸς Πραξιτέλους
237, ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΔΙΔΙΚΑ Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ἐν Πατρῶσι, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργάρι δι' ἑ-
μίνας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ μιᾶν τομηνίαν. Ἀμφο-
τεροὶ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον τῶν, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.